

N:o 53.

Af herr **G. W. Lyth**, *om ändring af § 31 i förordningen den 23 september 1887 angående ändring af vissa paragrafer i förordningen den 18 juni 1864 angående utvidgad näringsfrihet.*

Kongl. förordningen angående utvidgad näringsfrihet af den 23 september 1887 innehåller i dess 31 § följande stadganden:

Idkar utan i vederbörlig ordning erhållet tillstånd utlänning handel eller annat näringsyrke, eller öfverskrider han det tillstånd honom meddelats eller i öfrigt felar emot de i denna förordning gifna föreskrifter, är han förfallen till böter enligt § 18; och skola olofligen till salu hållna varor vara förverkade samt må af allmän åklagare tagas i beslag, dock att, om beslaget skall ega bestånd, åtal mot vederbörande ofördröjligen anställas.

Böter och värdet af förverkad god. — — — — —

§ 18 i ofvannämnda förordning innehåller, att den, som olofligen idkar försäljning af varor eller eljest öfverskrider den näringsrättighet, denna förordning i särskilda fall bestämmer, är förfallen till böter från och med fem till och med femhundra kronor.

En sådan latitud i bötesbeloppet, i synnerhet då det gäller utländsk handelsresandes öfverträdelse af gällande lag och författning, synes mig vara i högsta måtto orätt. Att vårt lands näringar i väsentlig grad lida af det intrång i dess utveckling, som är en följd deraf att en mängd utländske handelsresande här i riket utbjuda och försälja utländska handelsvaror, är väl bekant. Att deras antal ej är ringa framgår deraf, att år 1888 ej mindre än 409 stycken utländske handelsresande besökte ensamt Stockholm och derstädes erlade stadgad bevilling. Af dessa voro dock 54 st. lagbrytare eller sådana personer, som

sökt undandraga sig bevillnings erläggande; dessutom många andra, som vederbörande myndighet icke kunnat upptäcka och hvilka i hemlighet bedrefvo sitt olagliga näringsfång. För att i någon mån kunna sätta en gräns för dylika personers framfart inom riket, synes mig det mest verksamma medlet vara att förhöja bötesbeloppet.

Hvad vidare beträffar det stadgande i § 31 af nämnda förordning, att olofligen till salu hållna varor skola vara förverkade, så bestämmer och tydliggör icke detta lagstadgande hvad som afses med »olofligen till salu hållna varor». Menas dermed endast den eller de artiklar, som den utländske handelsresanden bevisligen utbjudit eller försålt, eller menas dermed hela hans hit i landet medförda varulager? Ja, derom äro i sanning meningarna väsentligen delade. Ett förtydligande härutinnan anser jag vara högst nödvändigt.

På grund af hvad jag här ofvan anfört får jag vördsamt anhålla, att Riksdagen måtte besluta, att ofvannämnda § 31 må erhålla följande lydelse:

§ 31. Idkar utan i vederbörlig ordning erhållet tillstånd utländing handel eller annat näringsyrke, eller öfverskrider han det tillstånd honom meddelats eller i öfrigt felar mot de i denna förordning gifna föreskrifter, är han förfallen till böter *från och med femtio till och med femhundra kronor. Hållas varor af honom olofligen till salu, eger allmän åklagare att af hans hit i riket medförda varulager anhålla och i beslag taga så mycket deraf, som anses motsvara dubbla bötesbeloppet, hvartill han blifvit för lagöfverträdelsen ådömd*, dock att, om beslaget skall ega bestånd, åtal mot vederbörande ofördröjligen anställas.

Böter och värdet af förverkadt gods fördelas på enahanda sätt som i § 23 är sagdt; och gäller jemväl om böternas förvandling hvad der stadgats.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1889.

G. W. Lyth.